

Arrest

nr. 244 566 van 23 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die als staatloze werd erkend, op 14 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2020, tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 6 april 2009 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling toe op het Belgische grondgebied en diende op 9 april 2009 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 8 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 13 april 2010 een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

1.4. Verzoekster diende op 29 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 9 augustus 2012 werd verzoeksters zontje K. H. A. geboren te Antwerpen.

1.6. Verzoekster diende op 28 december 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 26 februari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een de beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 27 mei 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Verzoekster diende op 8 juli 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 6 oktober 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.9. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Verzoekster werd op 28 mei 2015 erkend als staatloze bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

1.12. Verzoekster diende op 22 januari 2016 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging besliste op 30 augustus 2016 om verzoekster een machtiging tot voorlopig verblijf af te leveren voor de duur van 1 jaar, die daarna twee keer met 6 maanden werd verlengd tot 27 september 2018.

1.14. Verzoekster maakte op 20 augustus 2018 en op 9 november 2018 een aantal documenten over in het kader van haar aanvraag tot verlenging van haar tijdelijk verblijf.

1.15. Verzoekster verbleef van 22 augustus 2018 tot 18 oktober 2018 in de gevangenis van Gent in het kader van een voorlopige hechtenis.

1.16. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 15 april 2020 een beslissing waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijf werd geweigerd. Verzoekster werd hiervan op 17 april 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Y.(…), S.(…)

Geboren op (…) te (…)

Nationaliteit: Statenloos

Verblijvende te (…)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene geldig tot 27.09.2018 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 25.05.2018 werden opgenomen:

• Een recent en positief samenwoonstverslag en/of effectieve banden met haar kind K.(…) H.(…) A.(…)

- een geldige arbeidskaart en bewijzen van effectieve, regelmatige en actuele tewerkstelling (arbeidsovereenkomst en loonfiches) een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)
- Wanneer de betrokkene de verlenging van zijn verblijfsvergunning aanvraagt, dient hij conform artikel 1/2§ 3 van de wet van 15/12/1980 te bewijzen dat hij/zij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren. De Dienst Vreemdelingenzaken zal voornamelijk rekening houden met het volgen van een inburgeringscursus of een beroepsopleiding, het uitoefenen van een economische activiteit of het voorleggen van een bewijs van inschrijving van een erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, kennis hebben van de taal van de plaats van inschrijving en een actieve deelname aan het verenigingsleven. De volledige informatie over dit onderwerp is gepubliceerd op de site van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be>snelle links>integratiebereidheid en bewijzen inspanningen tot integratie in België).
- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden.
- Het verblijf van betrokkene is gekoppeld aan het verblijf van dit kind

Overwegende dat betrokkene geen geldige arbeidskaart, noch bewijzen van effectieve, regelmatige en actuele tewerkstelling bezorgt.

Overwegende dat betrokkene volgens de verklaring van het OCMW Antwerpen opgemaakt op 07.11.2018 steun (leefloon) heeft genoten van 22.08.2014 tot 21.08.2018.

Overwegende dat betrokkene de openbare orde heeft geschonden en in hechtenis zat van 22.08.2018 tot 18.10.2018.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster *inter alia* de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster stelt in haar middel hieromtrent het volgende:

"(...)

2. De bestreden beslissing steunt ook op erg onvolledige gegevens en onvolledig onderzoek, hoewel verwerende partij alle relevante informatie in het administratief dossier heeft zitten. Het feit dat ze een minderjarig kind heeft dat hier geboren en getogen is, verblijfsrecht heeft, bij zijn moeder woont maar opgevoed wordt door beide ouders, en dat de vader van dit kind erkend vluchteling is wordt niet vermeld. Uit het administratief blijkt ook niet dat dit in rekening werd gebracht. Er werd geen inschatting gemaakt van wat de impact van de bestreden beslissing op A.(...) is. Nochtans beëindigt de bestreden beslissing het verblijfsrecht van zijn moeder, en komt ze in een situatie terecht waarin ze niet langer kan en mag werken, waarin ze geen recht heeft op maatschappelijke steun of bijstand, waarin ze geen opleidingen kan volgen, waarin ze geen inkomen heeft om voor haar kind te zorgen, en waarin ze eigenlijk niet kan overleven als er niets verandert. Verzoekster wordt niet gevraagd om terug te keren maar ze mag ook niet blijven. De situatie brengt existentiële onzekerheid met zich mee. Verzoekster is staatloos en heeft in geen enkel ander land verblijfsrecht, ze mag niet in België blijven maar kan zich ook in geen enkel ander land vestigen. (...)

Verzoekster haar hier opgebouwde privéleven, haar werk, haar sociale relaties, haar familieleven met haar zoon, het feit dat ze hier al 11 jaar is sinds ze nog een kind was werd niet in rekening genomen en uit het administratief dossier blijkt ook niet dat daar een afweging rond werd gemaakt, hoewel de verwerende partij verschillende malen op de hoogte werd gebracht van de disproportionele impact van onder meer de bijlages 15 en de verblijfsonzekerheid op verzoekster haar privéleven, de situatie van haar zoon en haar staatloosheid.

Verzoekster is door haar staatloosheid veel kwetsbaarder dan andere alleenstaande moeders in haar situatie. Immers, ze heeft geen verblijfsrecht in eender welk ander land, heeft geen reisdocumenten en kan nergens heen. Het is onmogelijk een gezins- of privéleven voor haar te beleven in een ander land.

(...)

5. Dit brengt ons bij artikel 8 van het EVRM. Het recht op een privé- en gezinsleven zoals vevat in artikel 8 EVRM erkent en beschermt het familiale, persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

In de rechtspraak van het EHRM wordt het vaak begrepen als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april 2002, Pretty v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §62, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada t. Zwitserland (Grote Kamer) §151 en EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi ea t. België, §123). De term 'privéleven' omvat eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, §53). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, §59).

Het beschermde familieleven betreft de band tussen verzoekster en haar kind, en tussen haar kind en diens beide ouders.

De inmenging in verzoekster privé- en gezinsleven is tweevoudig. Enerzijds is er de jarenlange onzekerheid waar verzoekster in geduwd werd door telkens slechts met zes maanden (de facto enkele weken) haar verblijfsrecht te verlengen, over te schakelen op de praktijk met de bijlages 15 (zonder wettige grond) en haar nu in een situatie te brengen waarin ze als onverwijderbare staatloze niet langer gemachtigd is om te blijven in België, maar ook niet gevraagd wordt om het grondgebied te verlaten. Ze komt daardoor in een situatie terecht waarbij ze in een staat van uiterste behoefte en afhankelijkheid wordt gebracht en niet in de mogelijkheid is om te werken, en zeer kwetsbaar is voor uitbuiting.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat dit een inmenging in het privéleven van een migrant kan uitmaken die een recht op regularisatie of een verblijfstitel opent in het arrest Aristimuno Mendizabal t. Frankrijk van 17 januari 2006, met nr. 51431/99:

"70. Ainsi qu'elle l'a relevé dans la décision sur la recevabilité, la Cour considère que la présente requête se distingue d'affaires telles que Maaouia c. France (déc.), no 39652/98. CEDH 1999-11) ou Mehemi c. France (no 2) (no 53470/99. CEDH 2003-IV), en ce que la violation alléguée de l'article 8 provient, non pas de mesures d'éloignement ou d'expulsion, mais de la situation de précarité et d'incertitude que la requérante a connue pendant une longue période.

71. La requérante expose en effet - et le Gouvernement ne l'a pas démentie sur ce point - que la précarité de son statut et l'incertitude sur son sort ont eu d'importantes conséquences pour elle sur le plan matériel et moral (emplois précaires et disqualifiés, difficultés sociales et financières, impossibilité faute d'un titre de séjour de louer un local et d'exercer l'activité professionnelle pour laquelle elle avait entrepris une formation).

72. La Cour considère que, dans les circonstances de l'espèce, la non délivrance d'un titre de séjour à la requérante pendant une aussi longue période, alors qu'elle résidait déjà régulièrement en France depuis plus de quatorze ans, a incontestablement constitué une ingérence dans sa vie privée et familiale. »

Ook in de zaak B.A.C. t. Griekenland, nr. 11981/15, van 13 oktober 2016, oordeelde het EHRM dat het een deel is van de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM om op een effectieve en toegankelijke wijze het privéleven van een migrant te beschermen om de staat van onzekerheid die voortvloeit uit de duur van verblijfsprocedures tot een minimum te beperken. Zie ook Sisojeva en anderen t. Letland, nr. 60654/00, 16 juni 2005, §105-111) waarin het Hof veel belang hecht aan de periode van onzekerheid en precair verblijf die de betrokkenen onnodig kwetsbaar gemaakt in de voorafgaande periode

(...)

De vereiste van de proportionaliteit impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 630.).

(...)

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het Hof geeft in *Üner v Nederland* aan wat de criteria zijn die gebruikt moeten worden om in te schatten of een inmenging in het privéleven noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is t.o.v. een legitiem doel:

"In the case of *Boultif* the Court elaborated the relevant criteria which it would use in order to assess whether an expulsion measure was necessary in a democratic society and proportionate to the legitimate aim pursued. These criteria, as reproduced in paragraph 40 of the Chamber judgment in the present case, are the following:

- the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;
- the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;
- the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period;
- the nationalities of the various persons concerned;
- the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life;
- whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship;
- whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled.

58. The Court would wish to make explicit two criteria which may already be implicit in those identified in the *Boultif* judgment: - the best interests and well-being of the children, in particular the seriousness of the difficulties which any children of the applicant are likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled; and - the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination. As to the first point, the Court notes that this is already reflected in its existing case law (see, for example, *Şen v. the Netherlands*, no. 31465/96, § 40, 21 December 2001, *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 47, 1 December 2005) and is in line with the Committee of Ministers' Recommendation Rec(2002)4 on the legal status of persons admitted for family reunification (see paragraph 38 above). As to the second point, it is to be noted that, although the applicant in the case of *Boultif* was already an adult when he entered Switzerland, the Court has held the "*Boultif* criteria" to apply all the more so (*à plus forte raison*) to cases concerning applicants who were born in the host country or who moved there at an early age (see *Mokrani v. France*, no. 52206/99, § 31, 15 July 2003). Indeed, the rationale behind making the duration of a person's stay in the host country one of the elements to be taken into account lies in the assumption that the longer a person has been residing in a particular country the stronger his or her ties with that country and the weaker the ties with the country of his or her nationality will be. Seen against that background, it is self-evident that the Court will have regard to the special situation of aliens who have spent most, if not all, their childhood in the host country, were brought up there and received their education there." (EHRM, GK, (*inert. Nederland*, 5 juli 2005, §§57-58).

In *Nunez v. Noorwegen* van 28 juni 2011 nr 55597/09 houdt het EHRM ook rekening met de lange duur vooraleer de overheid de beslissing genomen had die de inmenging uitmaakte en het hoger belang van de betrokken kinderen (§§84-85):

Uit niets blijkt dat verwerende partij de *Boultif* criteria heeft toegepast. Dit blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het dossier.

Voor verzoekster zouden dit willen dit zeggen dat verwerende partij rekening houdt met de aard en ernst van het strafbaar feit gepleegd door verzoekster, maar hier wordt geen enkele informatie van gevoegd.

Het houdt in dat er rekening zou gehouden worden met hoelang verzoekster al in België was, i.e. als 11 jaar en sinds ze 15 jaar oud was.

Het houdt in dat er rekening moet gehouden worden het feit dat de voorlopige hechtenis al bijna 2 jaar geleden is, en dat er rekening moet gehouden worden met het feit dat verzoekster sinds die tijd zich exemplarisch gedragen heeft en een blanco strafregister heeft.

(...)

Het houdt in dat er rekening wordt gehouden met het feit dat A.(...) door zowel zijn vader als zijn moeder wordt opgevoed en beiden een essentiële rol spelen in zijn leven en opvoeding.

Het houdt in dat er rekening mee gehouden wordt dat noch A.(...), noch zijn vader weet hadden van het feit dat verzoekster zou gepleegd hebben.

Het houdt in dat er rekening moet gehouden worden met de betrokken kinderen, hun leeftijd, en de moeilijkheden die deze zouden ondervinden bij een 'terugkeer' naar Eritrea, i.e. *refoulement*.

En het houdt in dat A.(...) zijn hoger belang en welzijn mee in rekening moet gebracht worden, de moeilijkheden waarmee hij geconfronteerd zou worden bij de verwijdering van zijn moeder, de banden die hij heeft met het land waar hij geboren is, zijn vader heeft, school loopt en zijn leven aan het uitbouwen is.

Niets van dit alles is gebeurd. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zijn dit overigens niet de enige zaken die moeten afgewogen worden, er dient ook rekening gehouden te worden met het feit dat verzoekster staatloos is en naar geen enkel land kan verwijderd worden.

Uit het arrest Hoti t. Kroatië, nr. 63311/14 van 26 april 2018 blijkt dat het EHRM zeer veel belang hecht aan staatloosheid en de implicaties hiervan, zoals het gegeven dat de betrokkene, anders dan andere migranten, niet de keuze heeft om elders een leven uit te bouwen of verder te zetten (§128 en 131 van dat arrest). Het EHRM acht het ook van belang dat hoewel het verblijf van de betrokkene niet altijd regulier was, hij de facto wel geduld werd (§129 van dat arrest). Uiteraard is dat ook voor verzoekster van belang die hier al 11 jaar is en die nu bij de beëindiging van haar verblijfsrecht zelfs geen bevel om het grondgebied te verlaten krijgt hoewel het Unierecht, de Terugkeerrichtlijn, dit vereist.

Het is in Hoti v. Kroatië de onmogelijkheid een permanent verblijfsrecht te bekomen voor verzoeker, en de onzekerheid die met zijn verblijf gepaard gaat, waarvan het Hof oordeelt dat het een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

De staatloosheid van verzoekster is overigens niet enkel een feitelijk element dat vereist dat rekening moet gehouden worden met het feit dat ze zich per definitie in een staat van verhoogde kwetsbaarheid en onzekerheid buiten haar eigen toedoen bevindt, dat ze geen banden heeft met een andere staat en niet in de mogelijkheid is zich naar een andere staat te begeven het brengt ook een andere rechtsregime met zich mee, specifiek van toepassing op staatlozen. UNHCR wijst er in het handboek voor staatlozen op dat de Conventie van 1954 niet expliciet vereist dat staatlozen op grond van hun staatloosheid een verblijfsrecht zouden moeten hebben maar dat een dergelijke verblijfsmachtiging conform het doel en voorwerp van het Verdrag zou zijn (stuk 9: UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Handbook on Protection of Stateless Persons, 30 June 2014, §§147-148). Zonder verblijfsrecht valt de staatloze ten prooi aan een risico van voortdurende onzekerheid en kan deze niet genieten van de rechten gegarandeerd onder de Conventie van 1954 en internationale mensenrechtenregimes. Het wordt dan ook aanbevolen door het UNHCR dat Staten staatlozen verblijfsmachtigingen toekennen van ten minste 2 jaar en dat verblijfsmachtigingen van 5 jaar eigenlijk verkiesbaar zijn vanuit het oogpunt van stabiliteit (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Handbook on Protection of Stateless Persons, 30 June 2014, §148). Er dient daarbij bijzondere aandacht te zijn voor het recht om te werk, het recht op sociale bijstand en toegang tot gezondheidszorg, en familie-eenheid (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Handbook on Protection of Stateless Persons, 30 June 2014, §150).

Het is binnen dit heersende mensenrechtelijk kader en binnen de Staatlozenconventie dat er dient geoordeeld te worden of het recht op een privéleven van een staatloze wordt gerespecteerd als er slechts een verblijfsmachtiging van een jaar wordt toegekend, om dan over te schakelen naar een verblijfsrecht van 6 maanden en vervolgens jarenlang slechts bijlagen 15.

(...)

Nu is het zo dat zelfs zonder formele beslissing tot verwijdering artikel 8 EVRM om effectief te zijn zo geïnterpreteerd dient te worden dat er garanties geboden worden dat het geen theoretisch recht is, maar praktisch en effectief. Daarbij rust er niet enkel een negatieve verplichting op de staat om zich te onthouden van een inmenging maar ook een positieve verplichting dat het gezinsleven of privéleven effectief beleefd kan worden. (Sisojeva en anderen t. Letland, nr. 60654/00, 16 juni 2005 § 104).

Het Hof oordeelt verder in dit arrest dat de voortgezette weigering een verblijfsrecht te weigeren op permanente basis aan de betrokkenen een inmenging uitmaakt in het privéleven. De inmenging wordt disproportioneel bevonden op grond van het langdurige verblijf op het grondgebied, de banden met het gastland in vergelijking met het herkomstland en dat er wel bijzonder zwaarwegende redenen zouden aangevoerd moeten worden om de regularisatie te weigeren van de betrokkenen hun verblijfsrecht. Het feit dat de betrokkenen een boete zouden gekregen hebben en geen effectieve straf zou er op wijzen dan het niet om een voldoende ernstige criminele inbreuk zou gaan om hen die regularisatie te weigeren. Het Hof hecht daarbij vooral ook belang aan de periode van onzekerheid en precair verblijf die de betrokkenen onnodig kwetsbaar gemaakt in de voorafgaande periode (§§ 105-111). In die zin bestaat er dan ook een recht op verblijf onder artikel 8 van het EVRM.

(...)

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft.

(...)

Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27

juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 56 en 64- 65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 42). Belangrijk voor het EHRM is ook de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. (Zie M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

In Algemene Commentaar nr. 14 zet het Comité uiteen hoever het belang van het kind strekt, en hoe het onderzoek in dit verband dient gevoerd te worden. Het hoger belang van het kind vergt volgens het Comité een rechten-gebaseerde benadering, waarvan het doel het waarborgen is van de menselijke waardigheid van het kind. Bij de inschatting en bepaling van het hoger belang van het kind moet het recht op leven, overleven en ontwikkeling zoals vervat in artikel 6 VRK, ten volle gerespecteerd worden. Het Comité benadrukt dat het hoger belang van het kind naast een interpretatief beginsel en een procedurele garantie ook een substantieel recht inhoudt, waarbij een expliciete motiveringsplicht geldt omtrent wat precies werd afgewogen en op grond van welke criteria. Bij de inschatting en bepaling van het hoger belang van het kind, dienen, eerst en vooral, de relevante elementen daartoe geïdentificeerd te worden, en concrete inhoud en gewicht t.o.v. andere belangen toegekend te worden. Bij voorkeur gebeurt dit door een onafhankelijk multidisciplinair team, mét participatie van het kind. De eigenlijke bepaling van het hoger belang van het kind is de primordiale stap vooraleer het in rekening kan gebracht worden.

Gelet op de directe werking van artikel 3 VRK, gelet op de verduidelijkingen van het Comité voor de Rechten van het Kind, en gelet op de rol die het VRK krijgt toegekend in de interpretatie van het Handvest door het Hof van Justitie dienen deze vereisten en verduidelijkingen omtrent het in kaart brengen van het kind en de onderzoeksplicht ter harte genomen te worden

Uit niets in het administratief dossier, en uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij het hoger belang van verzoekster zontje in kaart gebracht heeft en onderzocht heeft wat de impact van de bestreden beslissing op hem zou zijn. Nochtans zijn een deel van de gevolgen makkelijk in te schatten. Amen wordt hier opgevoed door zijn beide ouders en woont bij zijn moeder (stuk 5). Hij doet het goed op school en heeft hobby's (stukken 3,4 en 6).

(...)"

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster schoolresultaten en een getuigenis van de juf van haar zontje A. K. H., een verklaring van het adviescentrum migratie van CAW Antwerpen van 30 april 2020 betreffende de omgangsregeling tussen de vader van A. en het kind, een e-mail betreffende de zwemlessen van A. K. H., de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2020 waarbij K. A. H. als vluchteling wordt erkend, een arbeidsovereenkomst voor verzoekster van 19 april 2020 en een uittreksel uit het handboek over de bescherming van staatlozen toe (Verzoekschrift, bijlagen 3-9).

2.2. Voorafgaandelijk merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat verzoekster in haar verzoekschrift een reeks bepalingen uit het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, een artikel uit de richtlijn 2008/115/EG, een artikel uit de richtlijn 2011/95/EU en het Unierechtelijke beginsel van de rechtszekerheid geschonden acht, en hieraan een uitgebreide theoretische uiteenzetting verbindt. Verzoekster slaagt er evenwel niet in te overtuigen dat de aangehaalde bepalingen en beginselen uit het Unierecht van toepassing zouden zijn in onderhavig geschil.

De Raad is immers van oordeel dat de aangevochten weigering van de verlenging van een tijdelijke machtiging tot verblijf, die oorspronkelijk aan een derdelander werd verstrekt op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een louter nationaalrechtelijke aangelegenheid betreft, die niet binnen de werkingssfeer valt van het Unierecht. Verzoeksters betoog komt er in wezen op neer dat de bestreden weigeringsbeslissing volgens haar een negatieve impact heeft op de uitoefening van haar recht op privé- en gezinsleven. Indien de situatie niet binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt, dient het onderzoek naar de impact op het privé- en gezinsleven te gebeuren in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie HvJ 15 november 2011, nr. C-256/11, *Dereci e. a. t. Bundesministerium für inneres*, (GK) §§72 en 73).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in 2009 als 15-jarige in België toekwam. Verzoekster doorliep een asielprocedure en diende drie regularisatie-aanvragen in die niet-ontvankelijk werden verklaard. Op 9 augustus 2012 werd verzoeksters zoon K. H. A. geboren te Antwerpen, die in het bezit is van een verblijfstitel van onbepaalde duur en met wie ze tot op heden samenwoont. De vader van haar zoon blijft als erkend vluchteling in België. Op 28 mei 2015 werd verzoekster door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel als staatloze erkend waarna een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf aanleiding gaf tot een tijdelijke verblijfsmachtiging die 2 keer voor 6 maanden werd verlengd. Naar aanleiding van de verlenging van het tijdelijk verblijf die op 25 mei 2018 werd toegestaan, werden volgende voorwaarden gesteld:

“(…)

- Een recent en positief samenwoonstverslag en/of effectieve banden met haar kind K.(…) H.(…) A.(…)
- een geldige arbeidskaart en bewijzen van effectieve, regelmatige en actuele tewerkstelling (arbeidsovereenkomst en loonfiches) een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)
- Wanneer de betrokkene de verlenging van zijn verblijfsvergunning aanvraagt, dient hij conform artikel 1/2§ 3 van de wet van 15/12/1980 te bewijzen dat hij/zij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren. De Dienst Vreemdelingenzaken zal voornamelijk rekening houden met het volgen van een inburgeringscursus of een beroepsopleiding, het uitoefenen van een economische activiteit of het voorleggen van een bewijs van inschrijving van een erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, kennis hebben van de taal van de plaats van inschrijving en een actieve deelname aan het verenigingsleven. De volledige informatie over dit onderwerp is gepubliceerd op de site van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be>snelle links>integratiebereidheid en bewijzen inspanningen tot integratie in België).
- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden.
- Het verblijf van betrokkene is gekoppeld aan het verblijf van dit kind.”

Verzoekster werd op 22 augustus 2018 aangehouden op verdenking van mensenhandel en verbleef gedurende een tweetal maanden in voorlopige hechtenis. De geldigheid van verzoeksters verblijfstitel liep af op 27 september 2018 en op 21 september 2018 vroeg de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris nogmaals “een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (OCMW), bewijzen van voldoende bestaansmiddelen, recente bewijzen van het actief zoeken naar werk adhv verstuurde sollicitatiebrieven…”. Op 26 november 2019 kreeg verzoekster een werkstraf van 200 uren opgelegd en een geldboete van 1000 euro, waarvan 900 euro met uitstel (Corr. Dendermonde, 26 november 2019).

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

2.6. Zoals hierboven toegelicht, kan het bestaan van een privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied bezwaarlijk worden betwist. Bovendien blijkt dat in de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 mei 2018, die de voorwaarden voor de verlenging van verzoeksters tijdelijk verblijf bevat, volgende voorwaarden werden opgenomen: “(e)en recent en positief samenwoningverslag en/of effectieve banden met haar kind K.(...) H.(...) A.(...)” en “Het verblijf van betrokkene is gekoppeld aan het verblijf van het kind”. Uit deze voorwaarden kan worden afgeleid dat het gezinsleven van verzoekster met haar minderjarig kind een belangrijk element vormt om de verlenging van het tijdelijk verblijf toe te staan, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat uit de weigeringsbeslissing zou blijken dat met het privé- en gezinsleven rekening werd gehouden.

2.7. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekster:

“De verzoekende partij voert nog een schending aan van artikel 8 EVRM.

Dergelijke schending kan niet worden aangenomen, nu immers niet kan worden ingezien hoe een beslissing die geen verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verweerder wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet vormen de rechtsgrond om een verblijfsrecht niet te verlengen, indien door de betrokken vreemdeling niet wordt voldaan aan de daartoe gestelde voorwaarden.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf en haar minderjarige kind. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Uit wat reeds besproken werd, blijkt dat de verzoekende partij manifest niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden, opdat zij voor een verlenging van verblijfsrecht in aanmerking zou komen. Bijgevolg is het allerminst kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie besluit dat dergelijke verlenging dan ook niet kan worden toegestaan.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk, hetgeen a fortiori klemt nu vaststaat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie voorafgaand aan de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening is gehouden met het feit dat het kind van de verzoekende partij in het bezit is van een B-kaart, reden waarom aan de verzoekende partij geen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend.

(...)

Aansluitend op hetgeen hoger reeds werd uiteengezet voor wat betreft de door de verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, benadrukt verweerder andermaal dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wel degelijk rekening werd gehouden met de verdragsrechtelijke

verplichting om het beschermenswaardig gezinsleven van de verzoekende partij en haar minderjarige kind niet zonder meer te verbreken.

Daar waar door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie allerm minst kennelijk onredelijk werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden voor een verlenging van verblijf, wordt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend, hetgeen voor de verzoekende partij onmiskenbaar impliceert dat 1) de familie-eenheid met haar minderjarige kind in stand wordt gehouden, 2) het recht op gezinshereniging met het minderjarige kind wordt gefaciliteerd, nu de verzoekende partij vanuit België daartoe de geëigende procedure kan aanwenden.

De verzoekende partij lijkt in het geheel van haar beschouwingen volstrekt voorbij te gaan aan het feit dat het essentieel aan haarzelf toekomt om de nodige procedure in te stellen, ten einde desgewenst een verblijfsrecht te bekomen in haar hoedanigheid van ouder van een minderjarige erkende vluchteling.

Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vooralsnog zelfs maar een poging heeft ondernomen om dergelijke aanvraag gezinshereniging in te dienen, zodat de verzoekende partij uiteraard slecht gekomen is om aan te voeren dat het recht op gezinshereniging door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie niet zou worden gefaciliteerd.

(...)

Doorheen haar uitgebreide algemeen-theoretische uiteenzetting blijft de verzoekende partij evenwel volkomen in gebreke om aannemelijk te maken om welke reden de bestreden beslissing het hoger belang van het minderjarige kind zou schenden.

Verweerder herhaalt nogmaals dat de bestreden beslissing allerm minst tot gevolg heeft dat het minderjarige kind, dat erkend vluchteling is, het grondgebied tezamen met de verzoekende partij zou moeten verlaten. Integendeel 1) kan het minderjarige kind verder door de beide ouders worden opgevoed, 2) verder bij de moeder blijven wonen, 3) verder naar school blijven gaan in België en alhier de hobby's verder uitoefenen. De verzoekende partij meent dat zij ingevolge de bestreden beslissing zonder inkomsten én zonder perspectief wordt geplaatst, hetgeen een ontwrichtende impact zou hebben voor haar minderjarige kind. Nochtans moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij gedurende het grootste deel van het leven van haar minderjarige kind geen verblijfsrecht heeft gehad in België, hetgeen de verzoekende partij kennelijk niet heeft verhinderd om haar minderjarig kind verder in België op te voeden.

Terwijl dienstig kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij zélf aanhaalt dat het minderjarige kind tezamen met de vader wordt opgevoed, zodat niet kan worden ingezien om welke reden de vader desgevallend geen ondersteuning zou kunnen bieden, zulks in afwachting van een nieuwe verblijfsaanvraag dewelke door de verzoekende partij kan worden ingediend in functie van haar minderjarige kind.

De verzoekende partij is hoe dan ook slecht gekomen om de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie te verwijten dat het hoger belang van het minderjarige kind zou worden miskend, terwijl de verzoekende partij zelf heeft nagelaten om te voldoen aan de voorwaarden dewelke nochtans uitdrukkelijk gesteld waren aan de verdere verlenging van haar verblijfsrecht.

Zo kan de vraag worden gesteld in welke mate de verzoekende partij zich liet leiden door het hoger belang van haar minderjarig kind, op het ogenblik dat zij besloot om de Belgische openbare orde te schenden door het plegen van een zwaarwichtig misdrijf, niettegenstaande zij wist of behoorde te weten dat een dergelijke schending van de openbare orde tot gevolg zou hebben dat haar verblijf niet zou kunnen worden verlengd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van verlenging van tijdelijk verblijf.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.8. In weerwil van de beweringen van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen kan ook een andere beslissing dan het opleggen van een verwijderingsmaatregel een schending inhouden van het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM. Zo blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het Hof werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24,

https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “*fair balance*”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106). Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Volgende factoren spelen hierbij een rol: de mate waarin het gezinsleven wordt belemmerd, de bindingen met het gastland, de hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst van de vreemdeling verder te zetten en de vraag of er overwegingen zijn van openbare orde die zouden doorwegen om het recht op privé- en gezinsleven te ontzeggen. Een ander belangrijk aandachtspunt vormt de vraag of het gezinsleven ontstond op een ogenblik waarop de betrokkenen wisten dat het verderzetten van het gezinsleven precair was omwille van de verblijfsstatus van één van hen. Tenslotte dient ook het hoger belang van het kind gevrijwaard te worden (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §§107-109). Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz t. Nederland*, §66).

2.9. Artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris om een migratiebeleid te voeren en hierbij te streven naar de vrijwaring van de belangen van de samenleving door de sociale bijstandsregimes maximaal in stand te houden en de openbare orde te handhaven. Daarom kan de (verlenging van de) verblijfsmachtiging van vreemdelingen afhankelijk worden gemaakt van het naleven van bepaalde voorwaarden. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster ondertussen al meer dan 10 jaar, waarvan 5 jaar als erkende staatloze, op het Belgische grondgebied verblijft en een gezin vormt met haar minderjarig kind, dat wel over een legale verblijfstitel beschikt, maar dat zij er tot nog toe niet in geslaagd is haar verblijf op een min of meer duurzame wijze te regulariseren. Omdat er in verzoeksters geval sprake lijkt te zijn van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven, mag van de gemachtigde van de staatssecretaris worden verwacht dat hij bij het nemen van een beslissing, waarbij de verlenging van een tijdelijk verblijf wordt geweigerd, een billijke afweging maakt tussen voornoemde belangen van de samenleving en verzoeksters individuele belangen.

2.10. De Raad kan de verwerende partij niet bijtreden waar zij in haar nota met opmerkingen voorhoudt dat uit het enkele gegeven dat de bestreden beslissing niet gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, op afdoende wijze een belangenafweging zou blijken. De verwerende partij acht het immers nodig om in haar nota met opmerkingen *a posteriori* een aantal implicaties van haar onthouding om een verwijderingsmaatregel op te leggen nader toe te lichten in functie van het recht op gezinsleven van verzoekster en het hoger belang van het minderjarige kind.

2.11. De overwegingen uit de bestreden beslissing hebben uitsluitend betrekking op de maatschappelijke belangen, waarbij enkel wordt ingegaan op de aan verzoekster opgelegde voorwaarde inzake tewerkstelling, op de voorwaarde van het niet ten laste vallen van de Belgische staat, en op de voorwaarde dat zij door haar gedrag de openbare orde of nationale veiligheid niet mag schaden. Op basis van verzoeksters verzuim om deze voorwaarden na te leven, hetgeen overigens nergens wordt betwist, concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris dat “(h)et tijdelijk verblijf (...) dan ook niet (kan) verlengd worden”.

De verlenging van verzoeksters verblijfsmachtiging hing nochtans ook af van een samenwoonstvoorwaarde met haar kind en van een voorwaarde inzake integratie. Haar verblijf werd zelfs uitdrukkelijk “*gekoppeld*” aan het verblijf van het kind. In de beslissing wordt nergens ingegaan op het gezinsleven van verzoekster met haar kind en/of het hoger belang van dit kind, noch op verzoeksters eventuele integratie-inspanningen, die deel zouden kunnen uitmaken van haar privéleven, hoewel deze voorwaarden wel degelijk waren opgenomen in de instructie van 28 mei 2018 en bijgevolg in ogenschouw dienen te worden genomen in het licht van artikel 8 van het EVRM bij het nemen van een beslissing over haar verblijfstitel.

Verzoekster toont niet aan dat zij de stukken die zij thans bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3-9) aan het oordeel van de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister had voorgelegd, waardoor deze laatste geen onzorgvuldigheid kan worden verweten doordat hiermee geen rekening werd gehouden. Anderzijds blijkt uit het administratief dossier, onder andere, dat verzoekster via het loket

vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen op 3 januari 2020 bijkomende documenten overmaakte die betrekking hebben op haar integratie-inspanningen (opleiding, tewerkstelling, etc.). De laatste synthesenota in het administratief dossier blijkt evenwel te dateren van 15 maart 2019, waardoor onmogelijk kan worden opgemaakt of de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister alle elementen heeft betrokken bij het maken van een afweging tussen verzoeksters individuele belangen, gelet op haar bijzondere situatie als erkende staatloze met een effectief gezinsleven in België, en de belangen van de samenleving.

2.12. De afwezigheid van een deugdelijke belangenafweging houdt een miskenning in van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van verzoeksters recht op privé- en gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2020 tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN